

изви сия и го заogleжда. Личеше, че тя разбра, защо котето се покачи на гърба ѝ, размърда тѣло и започна да го намѣства между крилеѣ си. Като го усѣти на сигурно мѣсто, гжската внимателно се спушна въ водата и бърже заплува къмъ отсрещния брѣгъ, кждето недалечъ се бѣлѣеше хубавата сграда на училището.

Скоро тя стигна брѣга. Котенцето скочи отъ гърба на гжската. Сега то започна да се притиска о нея, да търка глава по шията и крилата ѝ, да мърка гальовно. Така то благодарѣше на своята спасителка, на която, види се, това бѣше приятно и се оставяше да бжде милвана. Следъ това гжската бавно се заклати къмъ училището, защото тя бѣше една отъ гжскитѣ на бай Димитра — училищния слуга.

Подиръ нея трѣгна и котенцето.

Тѣ още не бѣха наближили училището, когато изневиделица изскочи Минко — малкиятъ синъ на бай Димитра. Като видѣ котенцето, той се зарадва и спушна къмъ него. Гжската разбра за какво тича Минко и изсѣска насреща му. Но като видѣ, че той не се плаши, разпери криле, заклати се смѣшно и побѣгна. Минко взе котенцето и отърча вкжщи.

— Мамо, мамо! — завика отъ прага той, — гледай, какво хубаво котенце!

— Откжде го взе? — попита майка му.

— Бѣлата гжска го водѣше. Азъ се спуснахъ и го грабнахъ.

— Какъ ще го води гжската, бре Минко? Защо и кжде ще го води? И не другъ, ами гжската! Я си кажи правичко, откжде го взе?

— Отъ гжската, ма! Право ти казвамъ — съ гжската вървѣше. Погледни само, колко е хубавичко!

Пухкаво е като бухалчето, което тате ни бѣше хваналъ лани. Само че е бѣло. Чакай, ще го нахраня.

И Минко се спушна да му сипе въ нѣщо млѣко. А млѣко имаха много, защото дояха коза.

Следва

Е. Кювлиевъ